

Z judikatury nejvyššího správního soudu ve věcech administrativních.

Od účinnosti zák. č. 303/20 Sb. může být praxe u zubního lékaře, požadovaná jako průkaz způsobilosti pro nabytí koncese zubotechnické § 5 min. nař. č. 55/1892 ř. z., vykonávána toliko u lékaře, který je odborným zubním lékařem podle cit. zákona.

Institute odborného zubního lékaře byla zavedena již zákonem č. 303/20 Sb., kde je v § 1 stanoveno, že zubní lékařství, jehož součástí je umělá náhrada zubů a chrupu, jest odvětvím vědy a umění lékařského; vykonávají o d b o r n ě zubní lékařství a s ním spojenou umělou náhradu zubů a chrupu mohou jen lékaři..... kteří nabyli k tomu zvláštní způsobilosti na státním ústavu pro zubní lékařství a tím práva na titul zubního lékaře. V § 6, odst. 1 se praví, že oprávnění lékařů, kteří v době vyhlášení zákona již vykonávají zubní lékařství a umělou náhradu zubů a chrupu, jest tímto zákonem nedotčeno. Podle odst. 2 téhož paragrafu může až do doby, kdy bude po prvé skončen výcvik lékařů v státním ústavě pro zubní lékařství (§ 1), ministerstvo veřejného zdravotnictví a tělesné výchovy... povolovati jednotlivým lékařům přiměřeně kvalifikovaným, aby vykonávali o d b o r n o u praxi zubního lékaře.

Z ustanovení těch je patrné, že sice ani za platnosti tohoto zákona není lékařům zapovězeno konati výkony, které spadají zásadně pod pojem zubního lékařství, že však zákon za o d b o r n ě z u b n í l é k a ě r e v užším slova smyslu uznává jen ty, kteří vyhovují některé z podmínek shora uvedených. Tím dostal však také výraz »zubní lékař« pro futuro zcela jiný význam a sice význam užší.

Stanoví-li nyní § 5 min. nař. č. 55/1892 ř. z., že pracovní vysvědčení, nutné pro dosažení koncese zubotechnické, musí vykazovati zaměstnání jako pomocník zubní techniky v trvání tří let u některého z u b n í h o l é k a ě r e, nutno za to míti, že od účinnosti zákona č. 303/20 Sb. musí uvedené zaměstnání býti konáno u zubního lékaře, který jest zubním lékařem tohoto zákona.

Nález ze dne 18. května 1938 č. 5393/35-5.

V řízení o odnětí živnostenského oprávnění podle § 139 a) živn. ř. jest živnostenský úřad II stolice při rozhodování o odvolání povinen věcně se zabývati námitkou, že odsouzení, o něž je výrok opřen, bylo po rozhodnutí I. stolice zahlazeno podle zák. č. 111/28 Sb.

Živnostenský úřad druhé stolice vycházel z právního názoru, že nemusí zahlázení stěžovatelova odsouzení pro přestupek § 515 trest. zák. respektovati proto, že k němu došlo teprve potom, kdy úřad I. stolice rozhodl o provedení opatření podle § 139, lit. a) živn. řádu, a vyslovil tak právní názor, že i pro jeho rozhodnutí je

rozhodný právní stav, jaký tu byl v době, kdy rozhodl úřad I. stolice.

Názor ten spočívá na mylném pojetí podstaty odvolacího řízení správního. V tomto řízení nepřísluší odvolací stoličce pravomoc ryze revisní s tím účinkem, že by byla oprávněna zkoumati výhradně, zda stolice nižší rozhodla správně podle právního a procesního stavu, jaký tu byl v době jejího rozhodování. Z § 79 spr. ř. č. 8/1928 Sb., jenž zásadně připouští, aby v odvolání byly uvedeny nové skutečnosti a navrženy nové důkazy, ve spojení s § 81, odst. 1 téhož nařízení, jenž praví, že odvolací úřad, rozhoduje o odvolání, jest oprávněn nahraditi jak výrok, tak i odůvodnění vyššího úřadu svým výrokem neb odůvodněním a podle toho v odpor vzaté rozhodnutí v každém směru zrušiti nebo doplniti, se podává, že z á s a d n ě nastává odvoláním úplná devoluce projednávané věci na úřad odvolací, který je povinen při svém rozhodování přihlídnouti k veškerému procesnímu materiálu, který mu byl přednesen. Z této zásady bude lze připustiti výjimku jediné tam, kde opak plyne buď z výslovného předpisu zákonného — tedy na př. tam, kde pro konkrétní řízení je předepsána zásada soustředovací — nebo kde z povahy projednávané věci se podává, že výrok nadřízené stolice zachycuje výhradně stav, jaký tu byl v řízení před stoličí prvou, event. v některém časovém momentu dřívějším, jako tomu bývá na př. u ryzích aktů deklaratorních.

V daném případě žádá z těchto odchylek v úvahu nepřichází. Při odnětí živnosti podle § 139, lit. a) živ. řádu, které nemá povahu aktu deklaratorního, nýbrž konstitutivního, nejsou po stránce procesní od pravidelného řízení ve věcech živnostenských předepsány žádné odchylky, zejména není pro řízení jemu předcházející předepsána zásada soustředovací. Rozhodnutím první stolice, proti kterému bylo podáno odvolání, mající podle § 77 správ. ř. účinek odkladný, se majiteli živnosti koncese ještě neodnímá, nýbrž děje se tak v případě zamítnutí odvolání teprve rozhodnutím stolice odvolací. Také nemá toto řízení takovou povahu, z níž by nutně plynulo, že pro otázku, má-li koncese býti odňata, by musil býti rozhodný jen onen procesní stav, jaký zde byl v době rozhodování stolice první. Proto žalovaný úřad, jakmile procesně připustil stěžovatelovu námitku, že odsouzení bylo po rozhodnutí I. stolice zahlazeno, byl povinen námitkou tou se věcně zabývat, a to tím spíše, že šlo právě o námitku zahlazení trestu, s nímž zákon č. 111/1928 Sb. spojuje v §§ 5 až 7 účinky velmi striktní o kogentní.

Nález ze dne 23. května 1938 č. 5086/36-4.

Právní zástupce obce může podat opravný prostředek jménem obce platně jen tehdy, jestliže byl k tomu zmocněn během lhůty k podání tohoto opravného prostředku.

K podání opravného prostředku je třeba projevu vůle reku-